

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΡΙ

Γράφει ο **ΗΛΙΑΣ ΜΑΓΚΛΙΝΗΣ**

Αγαπημένη Αφθονία

Η Ιουδήθ Γκοτιέ ήταν κόρη του πεζογράφου Θεόφιλου Γκοτιέ. Στη βιογραφία του Νίτσε «Δεν είμαι άνθρωπος, είμαι δυναμίτης» (μτφρ. Νίνα Μπούρν, εκδ. Πατάκι), η Σου Πριντό την περιγράφει ως «θεά του ενστίκτου και του διονυσιακού αισθησιασμού: ψηλή, μελαχρινή, ωχρή, έντονα θεατρική, με τη «κωμώδη σιλουέτα και την αμερικανισία Ανατολιτισσας», η οποία έγραφε ρομαντικά μυθιστορήματα που «εκτυλίσσονταν σε μια Μυστηριώδη Ανατολή, την οποία δεν είχε επισκεφτεί ποτέ».

Κατά την Πριντό, ειδικευση της (παντρεμένης) Ιουδήθ ήταν να ερωτεύεται πολύ μεγαλύτερους της άνδρες. Τώρα, στα τριάντα της, θα πλεούριζε τον Βάγκνερ, για τον οποίο είχε αναλάβει να γράψει ένα άρθρο.

Πολύ σύντομα, ο Βάγκνερ θα αρχίσει να τη βομβαρδίζει με φλογερές επιστολές, όπου την προσφωνεί «Αγαπημένη Αφθονία». Συχνά,

Συχνά, εσώκλειε λίστες με απαλά υφάσματα και βαριά αρώματα που λάτρευαν και οι δύο.

γράφει η Πριντό, εσώκλειε λίστες με απαλά υφάσματα και βαριά αρώματα που λάτρευαν και οι δύο. «Εκείνη του έστειλε σε άλλη διεύθυνση για να μην το ανακαλύψει η Κόζιμα (σύζυγος του Βάγκνερ). Η γοητεία και η μουσική του Βάγκνερ ήταν θρησκή για την Ιουδήθ, μια εκστατική κατάσταση, όπως ήταν και για την Κόζιμα».

Όμως η Κόζιμα αντιστάθμιζε τον διονυσιασμό της Ιουδήθ. «Η κυριαρχία της Κόζιμα επί του Βάγκνερ ήταν απολλώνεια, αποκλειστικά διανοητική, συχνά επιτιμητική. (...) Ο Βάγκνερ φοβόταν την επίπληξη της

Η Ιουδήθ Γκοτιέ (1845-1917), ερωμένη μεγαλύτερων ανδρών, μεταξύ αυτών του Ουγκό και -παράλληλο- του Βάγκνερ.

σαν παιδί. Υπέφερε φοβέρτα όταν η Κόζιμα του αρνούσαν το σεξ».

Οι βαγκνερικοί φίλοι προκαλούσαν ένα είδος μανίας και σε άλλους. Ο νεαρός Νίτσε, τον οποίο ο Βάγκνερ είχε σχεδόν υιοθετήσει, λάτρευε τη μουσική του. «Όσο ο Δάσκαλος έλειπε από το σπίτι επέτρεπε στον Νίτσε να παίζει στο πιάνο του. (...) Ο Νίτσε περιερχόταν σε έκσταση καθώς έπαιζε, ξιπνώντας στην Κόζιμα (που στο κάτω κάτω ήταν κόρη του Λιστ) μια κατάσταση παραισθητικής μέθης».

Όσο πιο ξέφρενα έπαιζε ο Νίτσε, τόσο πιο σφικτά ένιωθε η Κόζιμα να τη ζώνει «μια αίσθηση δέους και τρέμουλου». Για την Κόζιμα, όπως και για τον Νίτσε, η μουσική εισερχόταν στη σφαίρα της θείας έκστασης. «Κατά την απουσία του Βάγκνερ προσπάθησαν πολλές φορές να προκαλέσουν την εμφάνιση του κάτω κόσμου, με τον Νίτσε να παίζει παροξυσμικά στο πιάνο ως προλούδιο

της επικλήσις των δυνάμεων του αποκρυφισμού».

Θα μπορούσε κάποιος όλο αυτό να το δει ως την υπέροχη αρχή μιας παράνομης ερωτικής σχέσης. Κι ωστόσο, το μόνο που τους ένωσε ήταν η μουσική, τίποτε άλλο. Η Κόζιμα είχε στον νου της τη ζωώδη έλξη που έβλεπε να αναπτύσσεται ανάμεσα στον άνδρα της και στην Ιουδήθ.

Το φινάλε της ιστορίας, όμως, δεν περιλαμβάνει κανένα παράφορο πάθος: στο τέλος, η Ιουδήθ θα δημοσιεύσει ένα άρθρο για τον Βάγκνερ «αντάξιο κοιτισμοπολιτικού περιοδικού». Η Κόζιμα θα φρίξει – ανακουφισμένη όμως μάλλον. Η «Αγαπημένη Αφθονία» θα ζησει ένα παράφορο πάθος στην αγκαλιά ενός άλλου μεγάλου της εποχής, του Βίκτορ Ουγκό. Ο συγγραφέας των «Αθλίων» ήταν, εξάλλου, έντεκα χρόνια μεγαλύτερος απ' τον Βάγκνερ.